

Chris Whitaker

Alle slechte
meisjes

*Voor mijn zonen Charlie en George.
En voor Ayisha Malik (want ik hou me aan mijn woord).*

Grace, Alabama
1995

1

Summer

Het leven heeft geen zin.

Daarom was de angst zo groot. Dat snapten ze maar niet, die mensen die gilden en schreeuwden op tv, die zelfingenomen pastoors, die ouders die hun tieners opsloten alsof ze op die manier hun dolende ziel vast konden houden.

En toen het voorbij was, konden ze die ontdekking niet bevatten. Ze bleven rouwen; ze hadden het over vroeger alsof het nog bestond. De dood van de idealen.

Ik snap het wel, de noodzaak voor het goede en het kwade, maar in die eindeloze strook grijs daartussenin, daar zitten Raine en ik, en misschien pastoor Bobby ook wel.

Raine is mijn zus. Er staat een foto van ons op mijn nachtkastje, in een hartvormig lijstje met glitters. Enorm kitsch, natuurlijk, maar ik heb het van papa gekregen. We zijn nog erg jong op die foto, staan arm in arm, grijnzen breeduit en met dichtgeknepen ogen, omdat we steeds onze zonnehoed afzetten. We waren aan het kamperen bij de Red River, het gedeelte waar de oever laag is en het water over de bruine rotsen spoelt, die zo glad waren dat we daar nooit de rivier in mochten. Dat was een prima plek om te vissen. Papa denkt dat de gestreepte baarzen die hij daar ving minstens net zo groot waren als de vis die oom Tommy in de rivier de Coosa aan de haak sloeg.

En dat is ook precies de plek waar sheriff Black in het najaar van 1985 een penis vond. In die tijd had iedereen het over de

zaak-kleuterschool McMartin, waar wel honderden kinderen ritueel misbruikt waren.

Het was absoluut het spannendste wat ooit in ons stadje Grace is voorgevallen, dus we kennen het verhaal van haver tot gort.

De penis was van Richie Reams. Richie was een van die voetbalhelden op school, met gespierde bovenarmen en lichtgekleurde ogen, en vingers die bijna altijd naar poesjes roken. Hij woonde samen met zijn moeder in een stacaravan in het gat Haskell, hoewel zij haar avonden doorbracht met een zuiplap van een truckchauffeur die ze had ontmoet in de bar waar ze werkte.

De voetbalcoach zei dat Richie een gouden toekomst wachtte als hij zich geen problemen op de hals haalde, maar Richie was nu eenmaal geen braaf jongetje. Hij was veel te dol op de meisjes. Alleen liep het aanbod steeds meer terug, want Richies voorkeur ging uit naar onschuldige blonde meisjes met blauwe ogen. Dat soort meisjes liep veel minder rond in Haskell. Natuurlijk waren er nog wel blonde meisjes met blauwe ogen, maar Richie had de onschuld al uit hen geneukt. Daarom had hij zijn zoektocht naar maagden naar Grace verlegd.

Hij had zijn oog op Mandy Deamer laten vallen. Zij zat op Westview, dezelfde middelbare school waar ik ook naartoe ging. Ik heb een foto van haar gezien. Een Farrah Fawcett-coupe en kuiltjes in haar wangen; het soort onschuld waar Richie geen genoeg van kon krijgen.

Hij botste opzettelijk tegen Mandy op, op de eerste dag van de zomervakantie, voor de ingang van Mae's Diner. Hij had waarschijnlijk toen al willen toeslaan, maar haar vriendin Franny Vestal was bij haar, en dat was geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. Franny was één meter achtentachtig lang en bijna net zo breed, en ze droeg toentertijd praktisch alleen maar zwart. Ze had Richie meteen al door, alsof ze dwars door de nevelen in zijn geest kon kijken. Hij deed zijn best in een goed blaadje bij haar te komen door te

zeggen dat ze mooie ogen had, zo lang was als een fotomodel en dat hij wel een leuke jongen voor haar wist. Het soort opmerkingen waarvan Richie had gedacht dat een dik meisje er als een blok voor zou vallen. Franny dus niet. Richie zei tegen Black dat ze vast een pot was.

Twee weken later viel Mandy alsnog voor zijn charmes. Toen Richies mooie beloften de volgende dag loos bleken te zijn, besepte ze haar vergissing. Tegen de tijd dat ze erachter kwam dat ze zwanger van hem was, zat hij alweer hoog en droog in Haskell.

Toen Mandy vier maanden in verwachting was, pleegde ze zelfmoord. Ze kon de schande niet meer aan, de priemende blikken, het kille gefluister en de keiharde veroordeling.

Haar broer Harvey ontdekte haar in de schuur achter het huis, waar ze zich aan de middelste balk had opgehangen. Hij raakte daardoor zo van streek dat zijn ouders hun kinderen van Westview haalden en hen thuis gingen onderwijzen.

Franny zocht Richie midden in de nacht op. Black vertelde later aan *Briar County News* dat ze een lap gedrenkt in chlo-roform over zijn mond had gehouden, zodat hij niet wakker zou worden terwijl ze hem uitkleedde. Maar hij werd wel wakker toen zijn pik eraf ging.

Ze liet hem bloedend en krijsend achter, maar belde wel het alarmnummer, omdat ze geen moordenaress was. Ze wilde alleen gerechtigheid. Op de weg terug naar huis wierp ze zijn lul in de Red River, waar hij een paar uur later aan wal spoelde.

De hond van Lottie Stimson vond hem, hapte hem op met zijn slobberige bek. Lottie wist het lid van hem af te pakken, gilte, en haalde toen Black en Mitch Wild, die in die tijd Blacks partner was, erbij.

Ze stuurden Lottie, die erg overstuur was, weg. Black zei dat hij bij haar langs zou komen om een verklaring op te nemen, en drukte haar op het hart tot die tijd haar mond te houden. Maar natuurlijk had ze meteen de telefoon gepakt en gezegd

dat ze iets had opgevangen in het Hell's Gate National Forest, en dat het vast de moordenaar was die haar eens goed wilde bekijken. Ze wist het zo goed te brengen dat mama onmiddellijk met een fles wodka naar haar toe ging.

Daarna belde Lottie haar man Jasper, die een tijd als hout-hakker had gewerkt en haar belletje meteen aangreep om voor zijn huis te gaan zitten met zijn geweer, zijn achterlijke broers en een hele lading bier. Hij was schietgraag. Jasper was bekend bij de politie omdat hij net vijf jaar in de gevangenis had gezeten nadat hij een agent in elkaar had geslagen, dus Black was van plan om eerst even te bellen voordat hij naar hun huis toe zou gaan. Alleen gaf hij dat niet door aan zijn partner.

Mitch Wild werd in het donker doodgeschoten toen hij die avond bij de Stimsons langsging.

Toen ze eenmaal was afgekoeld, meldde Franny zich bij het politiebureau. Er werd gefluisterd dat de politie zwarte magie in haar huis aantrof: pentagrammen van riet die in de bomen in haar tuin hingen, tekeningen van Babylon en het boze oog, en het boek van LaVeyan op haar nachtkastje. Black zei dat het gelul was, maar daarom fikte het nog wel, en de kinderen op school waren ervan overtuigd dat de vlammen blauw oplaaiden en dat de rook in het gezicht van Mandy veranderde toen hij opsteeg.

Ik heb dat verhaal wel zo'n vijftig keer gehoord, en elke keer weer een tikje anders, maar uiteindelijk is het mij wel duidelijk wie de duivel in dat verhaal is, en Franny is dat niet.

Mandy ligt begraven op een mooie plek op de begraafplaats naast de St. Luke-kerk. Ze was net zo oud als ik nu ben toen ze stierf: vijftien. Veel te jong om dood te gaan.

Ik bezocht altijd haar graf als ik naar de kerk ging en mama zei dan steevast: 'Kijk uit voor de jongens, Summer, ze bezorgen je alleen maar ellende.'

Raine zeurt soms dat er vast nooit meer iets spannends in Grace zal gebeuren.

Papa zei dat ze de duivel niet moest verzoeken.

2

Voorzichtig aan

In de nacht van 26 mei raakte Summer Ryan vermist. Haar vader belde eerst zijn mannen, omdat ze naar zijn mening sneller zouden reageren, en toen pas de politie. En ook omdat Joe Ryan zo min mogelijk met de sterke arm te maken wilde hebben.

De groep waaierde uit en drong langzaam naar voren. Het licht van zaklampen priemde door de inktzwarte lucht en het maanlicht gaf de moerasdennen die in de verte opdoemden een blauwachtige gloed.

De meesten hadden zelf kinderen, dus ze kenden de kille angst die Joe en Ava in zijn greep had maar al te goed. Als je dochter van vijftien een hele nacht wegbleef, of ze nu slim was of niet, dan sloeg in dat deel van de wereld de angst je om het hart.

Tommy Ryan, de oom van het vermiste meisje, leidde de groep, voorzien van een geweer en een pijl-en-boog waar hij zeer goed mee overweg kon.

Ze zochten op de vlakke akkers achter het huis waar het meisje woonde, omdat ze misschien wel die kant op was gegaan. Er werd gezegd dat ze een tas had gepakt voordat ze was weggelopen, wat inhield dat wat ze deden waarschijnlijk pure tijdverspilling was, omdat ze vast ergens zat met een vriendin of een jongen, of zich anders gedeisd hield totdat waarvoor ze ook weg was gelopen zichzelf had opgelost. Toch was het al een tijd niet veilig in de omgeving. Al een hele tijd niet, vanaf dat het eerste meisje was ontvoerd.

Die ellende had ruim een jaar geduurd totdat er plotseling een einde aan was gekomen. Er werden nu in totaal vijf meisjes vermist: alle vijf afkomstig uit Briar County, alle vijf jong, en alle vijf kerkgangers. Ze gingen ervan uit dat het afgelopen was, want ze hadden genoeg van de angst die hen uit hun slaap hield en die hen 's nachts liet kijken of hun kinderen nog in bed lagen.

Er waren tien mannen in totaal. Ze waren al sinds hun jeugd met Joe bevriend, toen hij nog dingen deed die niet deugden. Zij besloten het rechte pad op te gaan toen Joe de gevangenis indraaide, want acht jaar celstraf had toch wel een ontmoedigend effect op hen. Ze woonden in Grace en omgeving, hun vrouwen kenden elkaar, hun kinderen speelden samen. In het weekend dronken ze vaak met z'n allen bier, gooiden ze wat op de barbecue, keken ze naar voetbal, en hadden ze het enorm naar hun zin.

Zodra de zon opkwam, gingen degenen met een baan naar hun werk; een paar zaten er in de bouw, een paar waren vrachtwagenchauffeur, en eentje was aircomonteur. Na de gedane arbeid kwamen ze weer terug. Ze wachtten tot de telefoon zou gaan. Ze maakten zich zorgen om hun eigen kinderen; zeiden dat ze voor het donker thuis moesten zijn, dat ze niet van de voetpaden mochten wijken en zelfs niet in de buurt van Hell's Gate mochten komen.

Als ze die vent ooit te pakken zouden krijgen (hij werd door de krant 'de Vogel' genoemd), zouden ze hem eerst lynchen en dan de politie bellen. Dat hadden ze nooit zo uitgesproken, maar zo zou het wel gaan.

Het was die dag al vroeg warm in Grace. Tegen acht uur kon je een spiegelei op het asfalt bakken, en de kinderen bleven in de buurt van sproeiers staan en gilden het uit van plezier als ze erdoorheen renden.

Noah Wild had zijn vaders sheriffster aan een stuk touw om

zijn nek hangen. Hij had hem net zo lang gepoetst totdat het zonlicht van de arendsvleugels af kaatste.

Winkels gingen langzaam open. Traag bewegende winkeligeigenaars zetten hun reclamebord buiten; de meeste waren al bijna tien jaar aan hun pensioen toe, maar gingen puur op wilskracht door.

Hij bleef voor de Whiskey Barrel staan. Purv was de stoep aan het natsproeien en stond met zijn versleten gympen in een plas.

Purv zag hem staan en grijnsde, wreef even over de ster. ‘Je ziet er stoer uit, net een echte agent.’

Noah wilde iets aardigs terugzeggen, maar Purv had een schort om dat laag hing en een overhemd waar hij in verdronk. Purv was gek genoeg best klein, terwijl zijn vader maar liefst één meter negentig was. Hij droeg zijn haar hoog opgekamd, zodat hij wat langer leek, maar daar trapte niemand in, en al helemaal niet als het waaide. Hij had een doorlopende wenkbrauw, zo dik als een duim. Ze hadden ooit eens een poging gewaagd om er twee wenkbrauwen van te maken, met behulp van wat tape en het uiten van een heel arsenaal aan verwensingen.

‘Er hoort nog wat bij. Die ster is niet genoeg,’ zei Noah.

Purv nam hem aandachtig op. ‘Wat dacht je van een tandenstoker? Die laat je gewoon op je onderlip hangen, net als Stallone in de rol van Cobretti. Die regel ik wel.’

‘En ik wil een riem voor mijn pistool.’

‘Denk je dat je meteen al een pistool krijgt?’

‘Ja... Misschien een klein kaliber, totdat Black doorheeft dat ik ook een grote kan hebben.’

Purv beet hard op zijn lip en keek weg.

Noah zuchtte. ‘Een pistool dus.’

‘Je oma liep net voorbij,’ zei Purv. ‘Ze had een ochtendjas aan en krullers in haar haar en ze praatte in zichzelf. Ik riep haar nog, maar ze keek me aan alsof ze me nog nooit had gezien.’

‘Bedankt dat je het hebt geprobeerd.’

Purv knikte en gaapte hartgrondig.

‘Laat geworden?’ vroeg Noah.

‘Mijn vaders vrachtauto is gejat. Daar was hij niet blij mee, hij is helemaal van Merles huis komen lopen.’

‘Shit,’ zei Noah, want hij wist dat zijn vader zijn woede op Purv had afgereageerd.

Purvs vader was een rotzak, en niet zo eentje die eigenlijk gewoon verkeerd begrepen werd, maar een echte, met een hart van steen. Als Purv wist dat hij een pak slaag kon verwachten, ging Noah achter in zijn tuin zitten wachten totdat hij het teken kreeg dat Purv nog steeds leefde. Even de lampen aan en uit.

Noah pakte Purvs schouder stevig beet. ‘We zijn moedig.’

‘We zijn onverschrokken.’

‘Ik zie je wel weer,’ zei Noah.

‘Veel succes.’ Purv ging door met sproeien.

Noah liep naar het plein, waar tijdens de zomermaanden het gras middenin voortdurend water kreeg.

Hij ging op een bankje zitten en pakte zijn zonnebril, die hij het jaar ervoor van Purv voor zijn verjaardag had gekregen, nadat hij hem, samen met twee pakjes Marlboro, heel handig uit een winkel in Brookdale had gepikt. Roken en stelen waren zo’n beetje Purvs grootste hobby’s.

Ze waren hun hele leven al bevriend. De zomers brachten ze door op het land van Kinley, dravend tussen de rijen maiskolven, schietend op de blikkerende tweemotorige vliegtuigjes die laag overvlogen, afgewisseld door bezoeken aan de Red River om een glimp op te vangen van de meisjes van school in een badpak. In de winter stampten ze door het witte bos om het spoor van herten te volgen, maar ze maakten altijd zoveel herrie dat ze er zelfs nog nooit eentje hadden gezien.

Noah zag een paar oudere mannen Mae’s Diner in slenteren en voor het beslagen raam gaan zitten. Noah hield van Grace

in de vroege ochtend. Hij had ooit de krant bezorgd; stond in die tijd tegelijkertijd met de zon op, en trapte op zijn roestige fiets door de mooie straten met de grote huizen en de aquarelkleurige tuinen. Met kerst liep hij samen met Purv diezelfde route, om de gezellige kerstsfeer in de huizen te zien.

Hij zakte onderuit, haalde diep adem, en dacht aan de komende zomervakantie. Daarna zou hij naar de vierde klas van de middelbare school gaan. Hij haalde lage cijfers, maar dat maakte niet uit, hij was er al snel achter gekomen dat school niets voor hem was. Purv deed het zelfs nog slechter, maar het was algemeen bekend dat God niet erg Zijn best op Purv Bowdoin had gedaan.

Ze klaagden niet, want ze waren nu eenmaal moedig en ze waren onverschrokken.

Raine Ryan liep zo snel als ze kon. Ze volgde de kronkelende oever van de Red River en wierp af en toe een blik op het donkere, snelstromende water. Wat verderop waren er rustige plekjes waar je kon zwemmen, maar daarvan werd gezegd dat de algen er welig tierden en dat de rivier vijftien meter diep was. Bij Abby Farleys huis stond een boom die scheef over de rivier hing. Abby's broer had een touw over een van de takken gegooid en er een oude band aan vastgeknoopt. Hun moeder zei dat het niet veilig was, alsof ze zich daardoor zouden laten tegenhouden. Summer ging nooit schommelen; ze zat altijd op de oever te lezen en glimlachte elke keer dat Raine gilde dat ze naar haar moest kijken.

Raine struikelde over een uitstekende boomwortel en viel languit. Ze bleef even liggen om weer op adem te komen. Haar hoofd hing boven de rivier. Ze vroeg zich af wat er zou gebeuren als ze in het water was gevallen. Ze kon goed zwemmen, maar de stroming van de Red River was sterk. Het water zou haar opeisen, haar naar de bodem trekken, en het gebulder van de stroom zou haar kreten overstemmen.

Ze hield het briefje stevig vast, krabbelde overeind en zag dat er een diepe snee in haar knie zat. Het bloed sijpelde over haar scheenbeen. Ze veegde het weg en stak haar vinger in haar mond. Ze vond bloed helemaal niet zo vies smaken.

Ze rende met gebogen hoofd weer verder naar het stadje, de bomen torenden opdringerig boven haar uit.

Eenmaal op het plein aangekomen, werd ze weer rustig en veegde ze het zweet van haar voorhoofd. Ze wierp een blik op het politiebureau van Grace. Het was een mooi groot gebouw dat aan de achterkant van het plein stond, dat was opgebouwd uit steen en was geschilderd in een perkamentachtige kleur die al een maand na de verfbeurt zijn glans was verloren.

Ze liep het politiebureau binnen en vroeg naar sheriff Black. Rusty, met zijn dikke buik en manke poot, bracht haar naar zijn kantoor. Rusty was net een broodje aan het eten. Er zat ketchup bij zijn mondhoek en er zat een vetvlek op zijn das.

Rusty ging weg en zij ging zitten. Ze legde haar handen plat op de tafel, de vingers met de afgekloven nagels gespreid. Ze mochten geen nagellak op. Hun moeder had gezegd dat ze daar nog veel te jong voor waren, en dat rode nagellak het teken voor jongens was dat ze met hen het bed in konden duiken.

Ze liep naar het bureau. Ze doorzocht de laden, waar veel lege flessen in zaten, maar ook Blacks portefeuille. Ze haalde er een briefje van twintig dollar uit en ging weer snel op de stoel zitten.

Trix stak haar hoofd om de deur. 'Gaat het, Raine?' Trix zat aan de balie met haar zwartgeverfde haar dat zo kort was als van een jongen.

Raine knikte.

'Is het belangrijk? Want het is hartstikke druk hier.'

'Hoezo?'

'De vrachtwagen van Ray Bowdoin is vannacht gejat en daar is hij niet blij mee.'

‘Ik moet Black spreken. Mijn vader heeft me hiernaartoe gestuurd.’

‘Ik zal mijn best doen.’

Raine trok zich over het algemeen weinig van regeltjes aan, en vond het het allerleukst om illegale dingen te doen. Daardoor was ze geen onbekende voor Trix, Black en de rest op het bureau.

Ze haalde een verkreukelde foto van Summer uit haar zak. Een tweeling; ooit leken ze erg op elkaar, maar de natuur had dat in de loop der tijd bijgetrokken. Summer was rustig en slim en een hoop andere dingen die voor Raine beslist niet opgingen.

Ze boog zich voorover en bekeek de snee op haar knie. Ze maakte haar vinger nat en veegde het bloed weg.

Black kwam de kamer binnen en ze rook direct de alcoholwalm.

Hij kwam bij haar zitten en wreef in zijn ogen voordat hij wat zei, misschien om aan te tonen dat hij het druk had of moe was, of gewoon geen zin had om met haar te praten. ‘Wat heb je nu weer gedaan, Raine? Als het weer om die jongens van Kirkland gaat, dan is het je eigen schuld. Ik ga me niet mengen in familie zaken, ik heb het al druk genoeg.’

‘Het gaat om Summer,’ zei ze, ietwat gepikeerd. Ze had het temperament van haar vader en ze stak haar neus minachtend in de lucht.

Hij keek haar aan.

‘Ze wordt vermist.’

Hij deed zijn best niets te laten merken, maar alle kleur trok uit zijn gezicht. Hij wilde iets zeggen, maar kreeg geen fatsoenlijk woord over zijn lippen.

Ze nam hem aandachtig op; het gekreukte overhemd, de droge lippen.

‘Sinds wanneer?’ vroeg hij.

‘Vannacht. Ze heeft een briefje achtergelaten.’ Raine schoof het naar hem toe.

Hij pakte het met een trillende hand op. ‘Het spijt me.’

Ze knikte.

‘Ze is er dus vandoor,’ zei hij, en hij kreeg weer wat kleur op zijn wangen.

‘Daar lijkt het wel op.’

‘Waar heeft ze spijt van?’

Raine haalde haar schouders op.

‘Waar is je vader?’

‘Die is haar aan het zoeken. Eerst op het veld en dan langs de Red River naar Hell’s Gate. Hij wil dat je Rusty en Milk stuurt en verder iedereen die je kunt missen om te helpen zoeken.’

‘Milk is bezig met de zaak van vannacht. De vrachtwagen van Ray Bowdoin is...’

‘Weet ik,’ onderbrak ze hem.

‘Zeg maar tegen je vader dat ik om vrijwilligers zal vragen, en dat hij rustig moet blijven. Gaat dat lukken?’

‘Waarom zeg je dat niet zelf tegen hem?’ vroeg ze uitdagend.

‘Summer heeft een briefje achtergelaten. Ze had vast een beetje ruimte nodig... Net zoals jij af en toe.’

Hij stond op en liep naar de deur.

‘Black.’

Hij draaide zich naar haar om.

‘Het is nog altijd gevaarlijk buiten. Jullie hebben hem nog steeds niet te pakken.’

Het werd stil op het bureau terwijl Ray Bowdoin de formulieren invulde. Noah nam hem scherp op: de manier waarop hij stond, de enorme gouden ringen aan zijn kolenschoppen van handen waar Purv niet tegenop kon.

Toen Ray klaar was, gooide hij de pen naar Trix.

‘Ik denk niet dat jullie hem zullen vinden,’ zei hij, terwijl hij een sigaret in zijn mond stak.

‘Je mag hier niet roken,’ zei Trix.

Ray stak de sigaret aan en Rusty legde zijn hand op zijn pistool.

Ray liep naar de deur en draaide zich daar om. 'Die hond, dat klotemormel van mijn burens. Ik heb Purv gezegd dat hij aan jullie moest doorgeven dat hij geen tel zijn bek houdt.'

'Hij heeft het doorgegeven,' zei Rusty.

'En nu?'

'Honden blaffen nu eenmaal, Ray. Zo zijn ze. Heb je hem weleens geaaid?'

Ray glimlachte, schonk Trix een knipoog en liep naar buiten.

'Je had hem voor zijn kop moeten schieten,' zei Trix.

Rusty knikte, want hij wist dat ze het meende.

'Wanneer krijg ik nou een pistool, Trix? Ik heb er twee nodig. Ik ben niet zo'n schijtluis als Rusty,' zei Noah.

'Wat doet hij ook alweer hier?' vroeg Rusty.

Trix reageerde niet. Ze had geregeld dat Noah 's zomers bij hen kon zijn; elke week zou hij een paar diensten draaien, waarbij hij de telefoon zou aannemen en in het archief dossiers zou opruimen. Trix was al met Noahs moeder bevriend sinds hun kleutertijd. Ze was erbij toen ze stierf en ze had Noahs hand vastgehouden tijdens de begrafenis, toen hij maar naar de kist staarde zonder een traan te plengen. Net zo sterk als zijn vader.

Noah trok een stoel bij, draaide die om en ging er achterstevoren op zitten. 'Kunnen we het misschien even hebben over wat ik allemaal mag doen?'

'Je mag de telefoon opnemen. Meer niet.'

Ze hielden hun mond toen Raine langsliep. Noah voelde dat ze naar hem keek, en hun blikken kruisten elkaar, totdat zijn knieën knikten en hij zijn ogen noodgedwongen moest neerslaan. Ze had iets wilds, een bepaalde aantrekkingskracht die verder ging dan normaal, en die de jongens aan het dromen en aan het kwijlen maakte. Hij kende haar van school, toen ze nog weleens op kwam dagen, maar ze verkeerden in andere

kringen. Noahs vriendenkring bestond louter en alleen uit Purv, en Raine kende zowat iedere eindexamenleerling die aan een auto en drank kon komen.

Black kwam even nadat ze weg was de ruimte binnen.

‘Wat is er?’ vroeg Rusty.

‘Summer is er gisteravond vandoor gegaan,’ antwoordde Black.

‘Summer?’

Black knikte.

Trix keek bezorgd. ‘Is Summer weggelopen?’

‘En nu?’ vroeg Rusty.

‘Het stelt vast niets voor. Ze heeft een briefje achtergelaten,’ antwoordde Black terwijl hij over zijn slapen wreef. Hij keek Noah aan en zijn blik werd getrokken naar de ster op zijn borst.

De telefoon ging over. Rusty keek Noah veelbetekenend aan en wees ernaar.

Noah reikte over het bureau heen, nam op en haalde diep adem. ‘Met rechercheur Noah Wild, Moordzaken.’

Rusty schudde zijn hoofd. ‘Wat is er?’

‘Ze hebben gisteravond rook boven Hell’s Gate gezien,’ antwoordde Noah met de hoorn tegen zijn oor.

‘Weer een brand. Die klotegeloofsfanaten uit White Mountain, die de duivel weer eens moeten uitfoeteren. Geef mij maar,’ zei Rusty, en hij stak zijn hand naar de hoorn uit.

Black keek door de jaloezieën naar Raine die het plein overstak. Ze liep langs wat jongelui, maar die keken haar bewust niet aan. Zelfs zonder Joe Ryan in de buurt durfden ze een van zijn dochters niet aan te kijken.

Hij moest denken aan Summer en aan de vermiste meisjes uit Briar County, en aan de tekening van de Vogel die in de kranten had gestaan. Groot met veel veren en angstaanjagend. Met de waarschuwing dat niemand ’s avonds in zijn eentje het bos in moest gaan.

3

Summer

Er zijn momenten die zo puur en perfect zijn dat ik ze bijna niet kan verdragen. Zoals een zonsopgang die zo felgekleurd is dat de scheidslijn tussen ons en de hemel vervaagt tot een wazige streep.

Ik droomde in stilstaande beelden, tijd die stilstond en smeltende horloges, maar in plaats van een woestijn zag ik de kronkelingen van de Red River, omdat die een constante factor in mijn leven was.

Ik zag ons op de oever zitten. We waren met papa aan het kamperen en nadat hij in slaap was gevallen, gingen we stiekem weg, gingen we buiten op de grond liggen en hielden we elkaars hand vast. De hemel was zo oneindig, donker en zwaar dat hij ons had kunnen verpletteren als de sterren hem niet hoog boven ons vast hadden geprikt. We zagen er één wegduiken en Raine dacht dat het vuurwerk was, maar de volgende ochtend vertelde papa ons dat het een vallende ster was geweest en dat we een wens hadden mogen doen.

Zo was mijn leven ook: het was zo mooi dat het er alleen maar slechter op kon worden. Misschien wel op een te jonge leeftijd, maar dat hindert niet, want ik heb het in elk geval meegemaakt.

Toen ik dat tegen Bobby zei, vroeg hij me of ik wist wat een nihilist was. Met een uitgestreken gezicht, want op die manier vertelt Bobby grapjes. Alsof het niet echt grapjes zijn. Maar dat is gelul, want het heeft niets met moraal te maken. Misschien bedoelde hij wel pessimist, of realist.

Papa zei ooit eens dat geloof een kwestie van vertrouwen is en dat vertrouwen een zwakte is. Mijn moeder werd hartstikke kwaad, omdat hij nog maar net terug uit de gevangenis was en we aan zijn lippen hingen.

Niet lang nadat Richie Reams zijn lul was kwijtgeraakt, kwam de sheriff uit Etowah County op tv omdat ze iets in Walnut Grove hadden ontdekt. Ik heb het opgezocht in de bibliotheek van Maidenville en zag korrelige foto's van dode honden en omgekeerde kruizen die nog in de grond staken. Ze hadden een standaardonderzoek ingesteld, maar daar was niets uit gekomen.

Ik ben met de Paniek opgegroeid, toen christenen vragen gingen stellen en Mötley Crüe daar de antwoorden op had. De boodschap van de evangelisten was duidelijk: er bevond zich een groot netwerk aan satanisten onder ons, en ze wisten de jeugdige zieltjes te bereiken en daarom ging het land naar de kloten. Deze satanisten verstopten hun boodschap in muziek, boeken en videospelletjes, en veroorzaakten deiningen in de rustige wateren van de buitenwijken totdat een groepje verontruste ouders met stickers voorzien van de tekst **OUDERLIJK TOEZICHT** op de proppen kwam, inclusief de bijbehorende conservatieve hysterische toestanden.

In het weiland van Mick Kinley werd een groot bord gezet met een tekening van een duivel met een zeis in zijn hand die dreigt je te komen halen als je niet naar de kerk gaat. En nou net door die manier van denken laaide het vuur op en werd het stadje Grace verteerd door angst.

Ik kwam vaak in de kerk. Mama zei altijd een tikje trots dat het mijn tweede huis was.

De St. Luke-kerk is de op vier na oudste kerk in onze staat. Hij is uit stenen opgebouwd, is groot, en heeft een klok die elk uur beiert. Ik zat altijd op de bank onder het glas-in-loodraam, en in de zomer, als ik het goed uitkiende, scheen de zon erdoor en wierp het glas een regenboog aan kleuren op me.

Het is een schitterende kerk. Dat wordt van een hoop dingen gezegd, met name over grote, oude gebouwen, maar de St. Luke-kerk is werkelijk zo schitterend dat je naar adem snakt als je naar binnen loopt.

Isaiah Lumen was al zijn leven lang pastoor toen hij tijdens een donderpreek een beroerte kreeg. Hij was aan het bulderen op de kansel toen hij opeens achteroverviel met zijn benen in de lucht. Iedereen schrok, maar ergens dachten ze dat het erbij hoorde, want pastoor Lumen kon soms best tekeergaan. Nu was hij altijd al behoorlijk aan het fulmineren, maar nadat Deely Whites koeien afgeslacht waren, werd het veel erger, omdat tot dat moment de duivel alleen nog om Grace heen draaide en nog niet naar binnen was gegaan. Black meende dat een paar kinderen het hadden gedaan, maar erg overtuigend klonk hij niet, want kinderen doen dat soort dingen nu eenmaal niet.

Niemand dacht dat het ernstig was, dat pastoor Lumen al snel weer op de preekstoel zou staan, maar na die beroerte volgde er nog een. En toen verscheen pastoor Bobby op het toneel. Bobby Ritter. Mama vond het raar dat de pastoor zichzelf Bobby liet noemen. Ze zei dat hij pastoor Robert of zo zou moeten heten. Ze doet altijd net alsof ze heel wat weet, maar ze woont al haar hele leven in Grace.

De Jezus van pastoor Lumen was geen gemakkelijke en hield niet van zondaars, maar die van pastoor Bobby was vol liefde. Hij straalt zelfvertrouwen uit, alsof hij zich nergens druk om maakt. Zelfs als Merle tijdens de dienst dronken en wel binnenwankelt, trekt Bobby zich er niets van aan, terwijl hij nog heel jong is. Hij heeft een leuke glimlach. Alleen glimlacht hij niet zo vaak, dus wanneer dat toch gebeurt, dan krijg je het gevoel dat je heel bijzonder bent.

Ja, Bobby is graag gezien in Grace.

Binnen de kortste keren rook het in de kerk naar zoete parfum en zat het er vol met aanbidsters.